

Magdalena Godowska

**Transfer wiedzy naukowej do decydentów politycznych
i podmiotów publicznych**

Streszczenie rozprawy doktorskiej

Celem głównym rozprawy jest analiza zagadnienia praktycznego znaczenia wiedzy z zakresu nauk politycznych jako narzędzia rozwiązywania problemów społecznych w ramach racjonalnego politycznego procesu decyzyjnego (formułowania polityk publicznych), opartego na procedurach deliberatywnych i partycypacyjnych. Instrumentalna funkcja wiedzy z nauk politycznych ukazana została jako szansa na zasłużony „awans”, nie zaś zagrożenie, równoznaczne z utratą niezależności i obiektywności badawczej oraz autonomii nauki. W rozprawie zbudowano model normatywny transferu wiedzy naukowej do decydentów politycznych i podmiotów publicznych, określający optymalne warunki przebiegu procesu. Model ten stanowi potencjalne narzędzie przyszłych badań, a jego empiryczne przetestowanie może dać podstawy do projektowania oraz ewaluacji działań ukierunkowanych na transfer wiedzy z zakresu nauk politycznych do otoczenia pozaakademickiego. Celem pracy jest także zdiagnozowanie ograniczeń transferu tej wiedzy, a także wskazanie szans i uwarunkowań, które mogą wpłynąć stymulująco na rozwój działań ukierunkowanych na jej stosowanie w praktyce formułowania polityk publicznych.

W dysertacji transfer wiedzy naukowej rozpatrywany jest przez pryzmat wykorzystania wiedzy z zakresu nauk politycznych w ramach procesów formułowania polityk publicznych. Odbiorcami wiedzy naukowej są zatem uczestniczący w procesach formułowania polityk publicznych decydenci polityczni i organy administracji publicznej, a także podmioty nieadministracyjne funkcjonujące w ramach społeczeństwa obywatelskiego. Uwaga skupiona jest nie tyle na procesach uprawiania polityki (*politics*), ile na rozwiązywaniu problemów społecznych w ramach polityki publicznej (*policy*).

Zagadnienie wykorzystania dorobku nauk społecznych (politycznych) w sferze publicznej w ramach procesów formułowania polityk publicznych zostało ukazane w kontekście ewolucji modelu demokracji. Koncepcje partycypacyjnego rządzenia publicznego, postulujące oparcie procesów formułowania polityk publicznych na „miękkich” metodach zarządzania (koordynacji, kooperacji, partnerstwie z politycznie upodmiotowionymi aktorami zewnętrznymi, tworzącymi społeczeństwo obywatelskie) postrzegane są jako ratunek dla demokracji, zagrożonej klientelizmem i technicyzacją

politycznych procesów decyzyjnych. W partycypacyjnym modelu uprawiania polityki publicznej rolą rządu centralnego jest zagwarantowanie takiego kształtu instytucjonalnego procesów decydowania, by umożliwić obywatelom i ich organizacjom debatę, wzajemne uczenie się i wypracowywanie rozwiązań problemów społecznych przy uwzględnieniu różnych form i źródeł wiedzy oraz perspektyw. Konieczność otwarcia procesów formułowania polityk publicznych na wielopoziomowy dialog jest także wynikiem wzrostu stopnia skomplikowania problemów społeczno – politycznych oraz niepewności co do skuteczności proponowanych, także przez naukę, rozwiązań.

W ujęciu deliberatywnej (partycypacyjnej) analizy polityki wiedza z zakresu nauk społecznych, w tym politycznych, pełni funkcję bazy poznawczej kształtującej sposób myślenia o polityce i polityczności zarówno po stronie polityków, jak i ogółu społeczeństwa. Takie podejście współgra z postrzeganiem roli badaczy z nauk politycznych jako analityków, którzy zasilają procesy formułowania polityk publicznych rozumianych (zgodnie ze współczesnymi tendencjami w kierunku rządzenia – *governance* - i demokracji partycypacyjnej) jako otwarty dialog włączający wszystkie zainteresowane strony. Wiedza ta służyć ma zatem nie tylko wyborowi najlepszych rozwiązań przez decydentów – technokratów, lecz także wyposażać zainteresowane grupy społeczne w argumenty niezbędne do aktywnego i świadomego udziału w otwartych, opartych na dialogu procesach podejmowania decyzji w zakresie polityki publicznej.